

Pădurea Birnam

— Frumoasă asolizare.

Bărbatul care rostise cuvintele acelea nu mai privea de acum la pilotul în costum spațial, cu casca sub braț. În sala circulară de control în mijlocul căreia se găsea o consolă în formă de potcoavă, el se apropie de peretele din sticlă și privi afară, spre navă, un cilindru mare, aflat destul de departe, cu duzele înnegrite, din care un fluid negricios continua să se reverse pe beton. Al doilea controlor de zbor, lat în umeri, cu o beretă îndesată pe țeasta pleșuvă, rederula benzile înregistrate, privindu-l pe nou-sosit cu coada ochiului, aidoma unei păsări cu pleoape nemișcate. Purta căști pe urechi și în fața lui era un șir de monitoare ce pâlpâiau haotic.

— Am izbutit, da, încuviință pilotul.

Prefăcându-se că avea nevoie de sprijin pentru a-și scoate mânușile grele cu două rânduri de cataramă, se rezemă ușor de marginea ieșită în afară a consolei. De fapt, îi tremurau picioarele după asolizarea aceea.

— Ce s-a-ntâmplat?

Bărbatul mai mărunț, cu chip banal, nebărbierit, care purta o jachetă de piele uzată și stătea în fața geamului, își pipăi buzunarele până găsi țigările.

— Deflexiunea jetului propulsor, murmură pilotul, ușor surprins de răceala primirii.

Cel de la geam trase adânc din țigară și vorbi în timp ce sufla fumul.

— Dar de ce? Nu cunoști motivul?

„Nu”, ar fi vrut pilotul să spună, însă rămase tăcut, pentru că i se părea că celălalt ar fi trebuit să știe răspunsul. Banda termină de derulat și începu să fluture pe platan. Controlorul voinic se sculă, își scoase căștile, îl salută abia acum din cap pe vizitator și zise cu glas răgușit:

— Eu sunt London și el e Gosse. Bun sosit pe Titan. Vrei să bei ceva? Avem cafea și whisky.

Tânărul pilot se fâstâci. Știa numele acestor bărbați, deși nu-i cunoscuse până acum și presupusese în mod arbitrar că cel voinic era șeful, Gosse, dar acum se dovedea că se înșelase. Restabili adevărul în minte și alese cafeaua.

— Ce ai în cală? Vârfuri de carborundum? întrebă London după ce toți trei se așezară la măsuța care se extindea din perete.

Cafeaua aburea în pahare ce semănau cu retorte de laborator. Gosse înghiți o pastilă galbenă cu o gură de cafea, oftă, tuși, apoi își suflă nasul, până îl podidiră lacrimile.

— Ai adus și emițătoare, așa-i? îl întrebă pe pilot.

Odată în plus surprins, așteptându-se la un interes mai mare față de reușita sa, pilotul se mulțumi să aprobe din cap. Nu chiar în fiecare zi și se blochează un motor în cursul asolizării. Ar fi avut multe de spus, nu despre încărcătură, ci despre felul cum, în loc să încerce să oprească duzele ori să crească puterea principală, el decuplase imediat autopilotarea și coborâse doar pe boostere, un truc pe care nu-l încercase niciodată în afara simulatoarelor. Iar trucul acela fusese cu mult timp în urmă. De aceea trebui să-și reazeze gândurile.

— Am adus și emițătoare, răspunse el în cele din urmă și fu chiar încântat de felul cum îi sunase vocea – ca a unui ins laconic, abia ieșit din pericol.

— Dar nu în locul cuvenit, zâmbi bărbatul mai scund, Gosse.

Pilotul nu știu dacă aceea fusese sau nu o glumă.

— Ce vrei să zici? M-ați primit... adică m-ați solicitat, se corectă el.

— Am fost nevoiți.

— Nu-nțeleg.

— Trebuia să fi asolizat la Graal.

— Atunci de ce m-ați abătut de la traseu?

Se simțea înfierbântat. Apelul sunase imperativ. Era adevărat, pe când pierdea viteză receptase de la Graal un anunț radio despre un accident, dar nu înțelesese mare lucru din cauza paraziților. El zburase spre Titan via Saturn, utilizând gravitația planetei pentru a decelera și astfel pentru a economisi combustibil, așa că nava lui atinsese tangențial magnetosfera gigantei gazoase, până ce nu auzise decât pârâituri pe toate lungimile de undă. Imediat după aceea primise apelul de la cosmodromul ăsta. Un navigator trebuia să se conformeze instrucțiunilor primite de la controlul zborurilor. Iar aici, înainte de a fi apucat măcar să-și scoată costumul, ei începuseră să-l interogheze. Mental, continua să fie în cabina de comandă, cu centurile intrându-i adânc în umeri și în piept, când racheta izbise betonul cu picioarele telescopice ale trenului de asolizare. Boosterele, care încă funcționau și huruiau, făceau să vibreze toată carcasa.

— Unde ar fi trebuit să cobor?

— Încărcătura ta este pentru Graal, explică bărbatul mărunțel, ștergându-și nasul înroșit; avea guturai. Însă noi te-am interceptat deasupra orbitei și te-am chemat aici pentru că avem nevoie de Killian. De pasagerul tău.

— Killian? repetă surprins tânărul pilot. El nu-i la bord. În afară de mine mai e doar copilotul Sinko.

Ceialți îl priviră stupefiați.

— Și Killian unde-i?

— De acum e-n Montreal. Nevastă-sa așteaptă să nască și el a plecat înaintea mea, cu o navetă. Înainte să fi decolat eu.

— De pe Marte?

— Bineînțeles, de unde altundeva? Totuși, despre ce-i vorba?

— Incompetența din spațiu este pe măsura celei de pe Pământ, comentă London.

Îndesă tutun în pipa sa de parcă ar fi vrut s-o spargă. Era furios. Și pilotul era furios.

— Trebuia să mă fi întrebat.

— Am fost absolut siguri că-i cu tine. Așa scria în ultima radiogramă. Gosse își suflă din nou nasul și oftă. Oricum nu mai poți decola acum, spuse el într-un final. Iar Marlin abia aștepta să pună mâna pe emițătoare. Acum o să dea toată vina pe mine.

— Dar ele sunt acolo, arată pilotul din cap spre silueta zveltă și întunecată a navei sale care se ridică în pâcle. Mi se pare că sunt șase. Două de ordinul gigajoulilor. Vor dispersa orice nori sau cețuri.

— Nu pot să le pun în cârcă și să i le duc lui Marlin, replică Gosse, care părea tot mai deprimat.

Pilotul fu șocat de neglijența și de iresponsabilitatea acestui cosmodrom subordonat, care, așa cum recunoscuse șeful său, îl interceptase după trei săptămâni de zbor fără să fi verificat dacă îl avea la bord pe pasagerul la care se aștepta. Nu le mai zise că încărcătura era problema lor acum. Până ce avaria nu era reparată, el nu putea face nimic, chiar dacă ar fi vrut. Tăcu din gură.

— Tu vei sta cu noi, firește.

Cu vorbele acelea, London își termină cafeaua și se ridică de pe scaunul din aluminiu. Era uriaș, ca un luptător de categoria supergrea. Se apropie de peretele din sticlă prin care se vedea peisajul de pe Titan, un vălmășag neînsuflețit de munți în culori nepământene în penumbra ruginie, cu

vârfurile ascunse de nori groși, arămii, care era un fundal perfect pentru silueta controlorului de zbor. Podeaua turnului vibra ușor. Un transformator vechi, gândi pilotul. Se sculă și el, ca să-și privească nava, care se ridica perfect verticală, ca un far oceanic deasupra pâclelor joase, mișcătoare. O rafală risipi fuiuare, totuși semnele supraîncălzirii nu mai erau vizibile, poate din cauza distanței și a luminii slabe. Sau poate că, pur și simplu, duzele se răciseră.

— Aveți defectoscoape gama aici?

Nava era mai importantă pentru el decât problema lor. La urma urmelor, și-o cauzaseră singuri.

— Avem, răspunse Gosse, dar nu voi permite nimănui să se apropie de rachetă într-un costum obișnuit.

— Crezi c-a fost reactorul? întrebă pilotul.

— Tu nu crezi asta?

Șeful micuț se ridică și se apropie de ei. Dinspre fantele din podea, imediat lângă sticla convexă, se ridica o căldură plăcută.

— Temperatura a sărit într-adevăr peste cea normală în timpul coborârii, dar detectoarele Geiger n-au anunțat nimic. Probabil c-a fost doar o duză. E posibil să fi cedat o plăcuță ceramică din camera de combustie. Am avut senzația că pierd ceva.

— O plăcuță ceramică, perfect, dar a fost o scurgere, spuse Gosse ferm. Ceramica nu se topește.

— Balta aia? întrebă pilotul.

Stăteau în fața geamurilor duble. Într-adevăr, prin trâmbele de ceață ce măturau intermitent fuzelajul navei, pe beton se zărea o băltoacă întunecată.

— Ce ai în reactor? Apă grea sau sodiu? întrebă London, care era cu un cap mai înalt decât pilotul.

Dinspre aparatul de radio se auziră trosnituri și pâriături. Gosse se grăbi într-acolo, își puse casca și laringofonul și vorbi în șoaptă cu cineva.

— Nu poate fi reactorul..., zise pilotul neajutorat. Eu am apă grea. Soluția este pură, limpede ca apa, pe când asta-i neagră ca smoala.

London fu de acord cu el.

— Atunci înseamnă că lichidul de răcire a duzei a avut o scurgere și s-a fisurat ceramica.

Parcă vorbea despre niște siguranțe electrice. Nu era deloc deranjat de accidentul care făcuse ca pilotul și nava lui să naufragieze în capătul ăsta de lume.

— Da, încuviință tânărul. Presiunea cea mai mare din ajutaje este la decelerare. Dacă ceramica se fisurează într-un loc, jetul principal va distruge restul. Asta s-a întâmplat cu duza de la tribord.

London nu spuse nimic și pilotul adăugă șovăitor:

— Poate că am asolizat și nițel prea aproape...

— Prostii. A fost bine că ai reușit să asolizezi vertical.

Pilotul așteptă și alte cuvinte pe care să le ia drept laude, dar London se mulțumi să-l privească în tăcere, de la părul blond și răvășit, până la cizmele albe ale costumului.

— Mâine o să trimit un tehnician cu un defectoscop, zise el, după care adăugă brusc: Ai pus reactorul în punctul mort?

— Nu, l-am închis complet. Ca la o andocare.

— Bun.

Pilotul vedea de acum că nimeni nu era interesat de detaliile luptei sale cu racheta chiar deasupra cosmodromului. Cafeaua era bună, totuși n-ar fi trebuit ca gazdele lui, care-l siliseră cumva să ajungă aici, să-i asigure o cameră și o baie? Ducea dorul unui duș fierbinte. Gosse continua să șușotească în laringofon și London se aplecase deasupra sa. Situația era neclară, dar în același timp încordată. Pilotul începea să simtă că cei doi aveau griji mai importante decât aventura lui, ceva în legătură cu mesajele radio de la Graal. În timpul zborului, el prinsese fragmente – despre mașini ce fuseseră pierdute și despre căutarea lor.

Gosse se roti în scaun, astfel încât firul căștii se întinse și-i smulse casca din ureche.

— Unde-i Sinko ăsta al tău?

— La bord. I-am spus să verifice reactorul.

London își privi întrebător șeful, care clătină imperceptibil din cap și mormăi:

— Nimic.

— Și elicopterele lor?

— S-au întors. Vizibilitate zero.

— Te-ai interesat de capacitatea maximă de încărcare?

— Ei nu pot face nimic. Cât cântărește un emițător din cele de ordinul gigajoulilor? se întoarse el către pilot, care asculta.

— Nu știu exact. Sub o sută de tone.

— Dar ce fac ei? insistă London. Ce așteaptă?

— Îl așteaptă pe Killian..., răspunse Gosse și continuă cu o înjurătură succulentă.

Dintr-un compartiment din perete, London scoase o sticlă de White Horse, o scutură, de parcă s-ar fi întrebat dacă ar fi fost adecvată situației, apoi o puse înapoi. Pilotul rămase, așteptând. De acum nu mai simțea greutatea costumului spațial.

— Am pierdut doi oameni, zise Gosse. N-au mai ajuns la Graal.

— Trei, nu doi, îl corectă London posomorât.

— Acum o lună, urmă Gosse, am primit un transport de Săpători noi. Șase, pentru Graal. Graal n-a putut primi nava, fiindcă nu terminaseră de turnat noul beton al cosmodromului. Placa aia ranforsată și garantată de autorități s-a crăpat când a asolizat *Ahile*, primul cargobot, cu greutatea de nouăzeci de mii de tone. Am avut noroc că nu s-a răsturnat pur și simplu. Le-au trebuit două zile ca să-l ducă de acolo la docul de reparații. Au făcut în grabă niște injecții cu ciment ca să peticească placa, au acoperit-o cu o învelitoare ignifugă și au redeschis cosmodromul. Dar Săpătorii au rămas la

noi. Experții au decis că nu era profitabil să-i transporte cu racheta. În plus, căpitanul lui *Ahile* era Ter Leoni, care n-avea de gând să deplaseze o navă de nouăzeci de mii de tone pe o distanță de nici trei sute de kilometri, de la Graal până aici, pentru mărunțișul ăla. Marlin a trimis doi dintre operatorii lui cei mai buni. Săptămâna trecută, ei au dus la Graal doi Săpători, care acum lucrează acolo. Alaltăieri, operatorii s-au întors cu elicopterul și au luat alte utilaje. Au plecat în zori și până la amiază trecuseră de Promontoriu. Când au început să coboare, s-a întrerupt legătura cu ei. S-a pierdut foarte mult timp, pentru că, dincolo de Promontoriu, pilotarea o face chiar Graalul. Noi am crezut că nu mai răspundeau fiindcă erau în conul de umbră radio.

Gosse vorbea cu glas calm, monoton. London stătea lângă geam, cu spatele la ei. Pilotul asculta.

— Pirx a venit în același elicopter cu operatorii. El asolizase cu nava lui, *Cuivier*, la Graal și dorea să se întâlnească cu mine. Ne știm de mulți ani. Seara, ar fi trebuit să se întoarcă tot cu elicopterul, care n-a mai sosit, pentru că Marlin trimisese tot ce avea disponibil în căutarea operatorilor. Pirx n-a mai vrut să aștepte. Sau poate n-a putut — trebuia să decoleze a doua zi și dorea să fie prezent la verificarea navei dinaintea plecării. A insistat să-l las să se întoarcă la Graal, utilizând un Săpător. I-am cerut să-și dea cuvântul că va folosi traseul sudic, care e mai lung, dar evită Depresiunea. Și-a dat cuvântul... apoi l-a încălcat. L-am văzut pe satpat, coborând în Depresiune.

— Satpat? repetă pilotul.

Era palid. Transpirația îi brobonea fruntea, dar aștepta explicația.

— Satelitul de patrulare. Trece pe deasupra noastră la fiecare opt ore și-mi transmite imaginea. Pirx a coborât și a dispărut.

— Apropo — ai spus Pirx? întrebă pilotul, schimbându-se la față. *Comandorul Pirx?*

— Da. Îl cunoști?

— Dacă-l cunosc? exclamă pilotul. Am lucrat sub comanda lui, ca secund. El mi-a semnat diploma... Pirx? Atâția ani a izbutit să se ferească de tot ce era rău...

Se opri. Îi bubuiiau tâmplele. Ridică, cu ambele mâini, casca, de parcă s-ar fi pregătit s-o arunce în Gosse.

— Deci l-ai lăsat să plece singur în Săpător? Cum ai putut? Omul ăla e comandor de flotă, nu șofer de camion.

— Tu erai în scutece când el pilota mașinile astea, răspunse Gosse.

Era evident că încerca să se apere împotriva acuzației. Cu chip împietrit, London se duse la monitoare, unde Gosse stătea cu căștile în jurul gâtului, și își goli pipa de cenușă într-un bidon de aluminiu gol. Examină apoi pipa, de parcă n-ar fi știut ce era, după care o luă cu ambele mâini. Pipa se rupse. London aruncă bucățile, se întoarse în fața geamului și rămase nemișcat, cu pumnii încleștați la spate.

— Nu l-am putut refuza.

Gosse se întoarse către London, care nu părea să fi auzit nimic, ci privea prin geam la volburile de ceață roșie. Doar vârful rachetei se zărea acum, ocazional, dintre ele.

— Gosse, rosti brusc pilotul, dă-mi unul dintre utilajele alea.

— Nu.

— Am licență de operare pe mergători de o mie de tone.

În ochii lui Gosse apăru o sclipire bruscă, însă el repetă:

— Nu. N-ai operat niciodată vreunul pe Titan.

Fără un cuvânt, pilotul începu să-și scoată costumul. Deșurubă gulerul lat de metal, slăbi clemele de umeri, desfăcu fermoarul de dedesubt, apoi băgă mâna la o subsuoară și scoase o mapă care se îndoise fiindcă fusese purtată atât de mult sub capitonajul gros al costumului. Copertele mapei se deschiseră ca smulse. Pilotul merse la Gosse și-i puse hârtiile în față, una câte una.